

Tuula Kallioniemi

Kuvittanut

Henna Ryytänen

JÄNIKSEN
PAPANA
POLKU

Illoisia satuja

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Mörkö

Mörkö hihitti pusikossa.

Tietä pitkin käppäili poika, jolla oli punainen lippalakki.

Mörkö tiirasi oksien lomasta.

Poika oli kohdalla.

– PÖÖ! mörkö rääkäisi ja pomppasi kivelle. Se huitoi karvaisia käsiään.

Se irvisti keltaisilla hampaillaan ja väänsi silmänsä kieroon.

Pojan silmät levisivät reikäleivän kokoisiksi.

Mörkö mittaili vaikutusta.

Poika seisoi monttu auki noin minuutin. Sitten hän harppasi ojan yli ja sanoi:

- Moi!
- Hä? mörkö älähti.
- Minun nimi on Nipa, kuka sinä olet? poika esittäytyi ja pälisteli mörköä uteliaana.
- Mörkö, toope! mörkö julisti kimeästi kuin töyhtöhyppä.
- Terve, Mörkö-Toope! Nipa huudahti ja kaivoi puhelimen esiin ottaakseen kuvan.
- Seis, toope! kimitti mörkö. - Ei saa kuvata ilman lupaa.
- Ai? Nipa ihmetteli. - Saanko ottaa sinusta kuvan, Mörkö-Toope?
- Et, toope!

– Höh, Nipa tuhahti. Hän tunki puhelimen takaisin taskuun, silmäili mörköä ja kysyi: – Miksi sinä olet pinkki?

– Hä? En minä ole pinkki, toope. Minä olen musta ja karvainen, mörkö väitti.

Nipa kaivoi puhelimen taskustaan ja neuvoi mörköä katsomaan.

– Netti valehtelee, mörkö tuhahti.

– Joo. Ei mörköjä ole olemassakaan, Nipa myönsi.

– Nyt kyllä! mörkö hermostui. – Sinä taidatkin olla tosi tuhma poika!

– En tietääkseni. Minä olen ihan tavallinen poika.

– Etkö tiedä, miten tosi tuhmille käy, toope! Jos ei ole kiltisti, mörkö vie!

– Ai mihin?

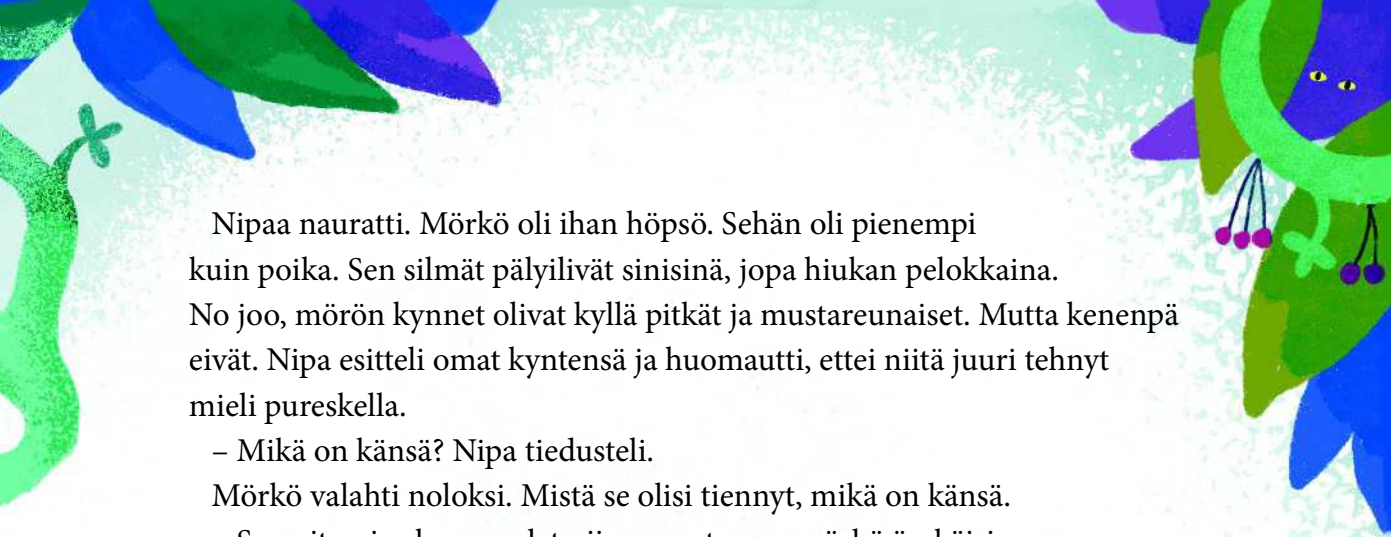
Mörkö nyrkkeili ilmaa. Poika oli ihan urpo. Mörköjä kuului pelätä.

Kaikki lapset pelkäsivät. Hiivatti!

– Me möröt ollaan kuule suuria ja känsäisiä peikkoja. Etkö pelkää hurjia silmiäni? Eivätkö pitkät kynteni hirvitä sinua. Hä? Mitä hä?

Mörkö viuhtoi niin, että mätkähti kiveltä maahan.

Nipaa nauratti. Mörkö oli ihan höpsö. Sehän oli pienempi kuin poika. Sen silmät pälyilivät sinisinä, jopa hiukan pelokkaina. No joo, mörön kynnet olivat kyllä pitkät ja mustareunaiset. Mutta kenenpä eivät. Nipa esitteli omat kyntensä ja huomautti, ettei niitä juuri tehnyt mieli pureskella.

– Mikä on känsä? Nipa tiedusteli.

Mörkö valahti noloksi. Mistä se olisi tiennyt, mikä on känsä.

– Sano itse, jos kerran olet niin nero, toope, mörkö äyskäisi.

Poika etsi puhelimesta sanan ”känsä”. Hän purskahti nauruun.

– No? mörkö hoputti levottomana.

– Liikavarvas! Känsä on liikavarvas. Näytäpä. Onko sinulla ehkä liikaa varpaita! Nipa hekotti.

Mörkö istui kivelle laskemaan varpaitaan. Kyllä niitä oli kaksikymmentä niin kuin pitikin. Kymmenen molemmissa jaloissa. Ei yhtään liikaa.

– Oho! Nipa ällistyi. – Jo on möröllä varpaita.

Nipa istui mörön viereen. He vertailivat varpaitaan. Nipa oli hiukan kateellinen. Aika hurjaa, että jollakulla oli kaksikymmentä varvasta.

Molemmilla oli myös yksi napa, joskin mörön napa oli täynnä vihreää nöyhtää. Kaksi korvaa oli kumpaisellakin. Mutta hauskinda kaikesta, molemmilla oli rinnassa sydän, joka nakutti samaan tahtiin.

Aurinko lämmitti kasvoja.

Uuden ystävän kanssa oli hurjan mukavaa.